

La Clara és gran

Heu pensat mai en els milions i milions de persones que viuen al món? Se us ha acudit mai que, entre tota aquesta immensitat de cares i cossos que poblen el planeta, **la vostra cara i el vostre cos són únics** i insubstituïbles?

✿ Obriu la finestra, sortiu al balcó i **mireu el món**: hi veureu un senyor molt gras i una noia rossa, una nena prima i una dona baixa, hi veureu gent calba, alta, peluda, arrugada, pàl·lida, fosca, morena, descabellada, presumida, amb un nas llarg, amb bastó, sense sabates, amb la cara pigada i amb ulleres negres...

✿ No n'hi ha cap d'igual. I és que totes les persones som especials i úniques i no n'hi ha dues que siguin absolutament idèntiques. Si torneu a mirar, segur que us fixareu en algú que us crida més l'atenció, perquè té unes característiques que no es veuen habitualment i **surten del corrent**: potser és una noia extraordinàriament grassa, potser és un nen amb cadira de rodes i els cabells vermells, un senyor de pell negra com el carbó o una nena tan petita que us recorda en Patufet.

✿ Sigui com sigui, el món seria molt avorrit, molt trist i molt pobre si tots fóssim iguals; la diversitat fa el món ric, i la diferència el fa savi. Hi ha diferències de color, de mida, de comportament, hi ha diferències de cultura, de llengua, de tradicions, hi ha milers de diferències, però al cap i a la fi **tots naixem petits** i ens anem fent grans, i a tots ens agrada que ens estimin.

✿ N'hi ha que vestim d'una manera i n'hi ha que vestim d'una altra; a alguns ens agrada córrer i fer esport i altres preferim quedar-nos a casa llegint tranquil·lament i mirant contes; uns som atrevits i altres vergonyosos, alguns ho entenem tot de seguida i a molts ens costa una bona estona, uns som guapos i altres més lletjos, però ser guapo

“... la diversitat fa el món ric...”

o lleig, gras o prim, ràpid o lent, negre o blanc, baix o alt són coses relatives que importen ben poc i no fan que una persona sigui millor o pitjor; cada persona és el símbol de la vida, i **tota vida mereix respecte**, i l'important és que no deixem mai de ser nosaltres mateixos.

✿ Hi ha moltes persones que són d'estatura molt baixa, però com que n'hi ha moltíssimes més que fan una talla “normal”, les que són de talla **molt, molt petita** de vegades són considerades “anormals” perquè surten del corrent.

✿ Hi ha gent de talla molt petita a tot arreu, a tots els països i en totes les societats, i hi ha tota mena de combinacions entre pares, mares, germans i germanes. Hi ha persones que no tenen cap problema de creixement, senzillament són baixes perquè el seu pare o la seva mare o tots dos són baixos, i elles han heretat aquesta condició. N'hi ha d'altres, en canvi, que neixen amb un problema determinat i per això creixen molt poc; normalment els seus pares i els seus germans són de talla habitual, però **la genètica és un joc de loteria**, i a ells els ha tocat ser de mida petita.

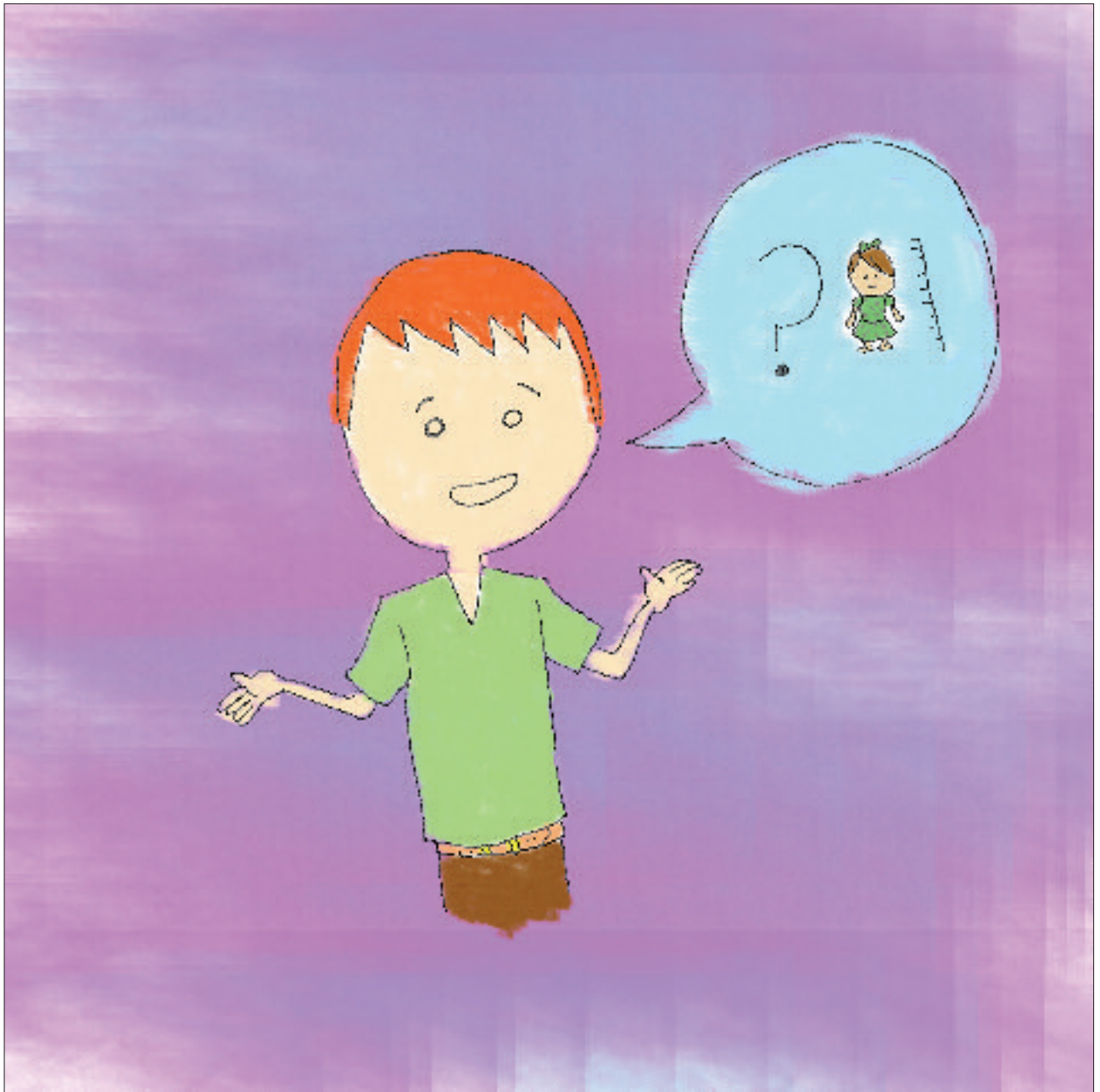
“... nçixen amb un problema... i per això erçixen molt poc...”

✿ Les persones de talla extremadament petita són anomenats nans, i l'afecció que pateixen es diu **nanisme**, però és clar que no tenen res a veure amb els nans dels contes i les llegendes que tots coneixem, que són personatges molt divertits, però no pertanyen a la realitat.

✿ Actualment es coneixen uns dos-cents tipus de nanisme diferents; alguns casos es poden corregir amb tractaments mèdics, com l'**hormona del creixement**, i altres no.

✿ Hi ha tipus de nanisme en què totes les parts del cos són proporcionades, en canvi n'hi ha altres que s'anomenen desproporcionats, perquè **algunes parts del cos creixen més** que les altres.

✿ A la majoria de persones que tenen aquest problema no els importa que la gent els faci preguntes si ho fan de manera educada i respectuosa, perquè és normal que ens interessem per les coses, la gent i les situacions que no hem vist mai, i per no quedar-nos amb una idea falsa, sempre és millor fer preguntes directes i rebre respostes clares, però **és absurd riure's** de les persones perquè no són com nosaltres, i hem de pensar que sempre podem trobar-nos en llocs on

“... no els importa que la gent els faci preguntes...”

som nosaltres els que sortim del corrent, els que som estrangers, diferents i objecte de les mirades.

✿ És bo que vigilem amb el llenguatge que fem servir, perquè allò que diem i la manera com ho diem reflecteix sovint allò que som, i encara que de vegades “parlem sense pensar”, les paraules són el que queda, i **poden fer mal**. El llenguatge és un tresor que tenim i que hem de cuidar, perquè serveix per dir coses amables i fer amics, però moltes vegades també serveix per ferir i humiliar els altres.

✿ Hauríem d'esborrar del nostre vocabulari totes les expressions d'idees preconcebudes perquè cada persona és singular i única i no s'hauria de generalitzar. Hi ha paraules que no tenen res de dolent, però que perden el seu veritable significat perquè s'han fet servir massa sovint **amb to de burla** i de menyspreu.

✿ La paraula nan, per exemple, de vegades té aquest sentit pejoratiu, per això algunes persones que pateixen nanisme s'estimen més que es parli de “problema de creixement” o de “talla petita”, tot i que el millor sempre és referir-se a cadascú pel seu nom **sense posar etiquetes**

que només serveixen per provocar la separació i la divisió entre les persones.

✿ La Clara té un problema de creixement i és molt més baixeta que els altres nens. És més baixeta que els nens de la seva edat i més baixeta que els nens més petits, per això sovint la gent es pensa que és **més petita del que és**.

✿ El problema que té es diu **acondroplàsia**, i és una forma molt freqüent de nanisme que afecta l'esquelet: els ossos llargs de les cames i els braços li creixen molt poc a causa d'un gen que no li funciona com caldria. De cada 25.000 nens que neixen, un ho fa amb acondroplàsia. Com que és un problema que afecta molt poca gent, no s'han dedicat mai gaires mitjans per investigar-lo, però actualment, la ciència i sobretot la genètica estan avançant molt de pressa, i potser d'aquí a uns anys s'aconseguirà arreglar aquest gen defectuós que no deixa que els ossos s'estirin com cal.

✿ Als llocs on la Clara va normalment ja la coneixen i no s'estranyen que sigui com és, però quan surt fora del seu entorn hi ha gent que

se la queda mirant, perquè no saben ben bé quin problema té o què li passa; perquè tots som diferents, i ella té una forma més evident de ser diferent. De vegades els nens li diuen coses com “miniclara” o tap de bassa, i ella està aprenent a explicar que no és tan petita sinó que és baixeta, que **també creixerà**, però no tant com els altres, i que ser petita per fora no vol dir ser petita per dins. No li agrada gaire quan va pel carrer i la tracten com si fos un bebè, o quan l'aixequen enlaira de sobte i sense avisar perquè és tan menuda i a tothom li sembla que pot fer-ho.

✿ Tot i que quan es cansa de caminar, perquè per cada pas d'algú altre **ella n'ha de fer tres**, agraeix que el papa la pugui al coll.

✿ La Clara vol que la tractin igual que els altres nens, i sempre intenta fer les coses tota sola, perquè és important que aprengui a **ser independent** i a moure's pertot arreu amb el mínim d'ajuda possible. És clar que de vegades no se'n surt i ha de demanar un cop de mà per arribar a algun lloc o per agafar alguna cosa, llavors, naturalment, li agrada molt que els seus amics l'ajudin a solucionar el problema.

“... o quan l'aixeguen enlair de sobte...”